

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.879 van 11 april 2016
in de zaak A. 218.604/XIV-36.938**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ali Acer
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Frankrijklei 33, bus 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 29 februari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 160.962 van 28 januari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 maart 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Noch het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, noch de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De verzoeksters kunnen derhalve niet dienstig

opwerpen dat “het bestreden arrest niet door feitelijke en juridische motieven correct werd gedragen” noch dat de verwerende partij “niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag [heeft] gelegd”. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten te treden door zelf in de plaats van de annulatierechter te onderzoeken of het bestuur redelijk en zorgvuldig heeft gehandeld.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. De verzoeksters achten artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: de verzoeksters hebben geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hen werd betekend op 24 juni 2013. De verzoeksters hebben geen stappen ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en zij hebben “daarenboven” een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ingediend.

In antwoord op de kritiek van de verzoeksters dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing een inreisverbod van twee jaar oplegt “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat de verzoeksters niet betwisten dat zij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten kregen die niet werden uitgevoerd zodat in beginsel een inreisverbod

voor de maximumduur van drie jaar kon worden opgelegd, en dat de verzoeksters na het betekenen van het (laatste) bevel nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, steunt de aanvankelijk bestreden beslissing op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en staan de motieven niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit.

Zoals de verzoeksters terecht laten gelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de redenen daarvoor te dezen uit die motivering blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich immers niet tot het feit dat de verzoeksters geen gevolg hebben gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering maar wijst onder meer op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat zij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet hebben uitgevoerd en dat zij nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten. De verzoeksters tonen wat dat betreft geen schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Verder wordt in het bestreden arrest niet gesteld “dat verzoekster niet aantoonde met welke specifieke omstandigheden de [verwerende partij] geen rekening heeft gehouden” maar wel dat de verzoeksters, in het licht van de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing, “bezwaarlijk dienstig [kunnen] voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval”. Deze kritiek van de verzoeksters mist derhalve feitelijke grondslag.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeksters worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op elf april tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams